

מבוא לימים הנוראים

הפגישה הגורלית ביננו לבין בורא עולם

”באלוקים כזה גם אני לא הייתי מאמין”

זו הייתה שיחה ידידותית וחמה בין נער צעיר תוסס וסוער לבין איש דת בא בימים, תלמיד חכם שחכמתו ורגישותו קרנו מפניו הטובות.

הצעיר, על אף שהתחנך במסגרות דתיות, היה מבולבל מאד ומלא שאלות וספיקות, דעות הציפו אותו ללא מנוחה, הוא החל להרגיש ניכור לדרך הדת והאמונה, וגמר החלטה בליבו לפרוש למקומות אחרים. החליט לעזוב, ולבנות לעצמו חיים חדשים.

מתוך רגשי הכרת הטוב והערכה לראשי המוסדות בהם התחנך, החליט ליידע אותם על עזיבתו, ובפרט לאותו תלמיד חכם שתמיד היה שם בשבילו, היה לו לאוזן קשבת בזמנים הקשים, וייעץ לו בחכמה ובחום, חש הנער צורך לשתף אותו בהרגשותיו ולהיפרד לשלום. וכך התרקמה לה אותה שיחה גורלית מאד בין השנים.

הצעיר החל לדבר על הדרך החדשה שבחר לעצמו ועל תוכניותיו המרובות. הוא מדבר והרב מסתכל בעיניו, מקשיב בתשומת לב לדבריו, תוך שהוא שואל ומתעניין בפרטים. דרך ההשגחה העליונה הסבה את השיחה לענייני אמונה, ואז הטיל הבחור את ה'פצצה' ואמר: "אני לא מאמין באלוקים!", הוא חשב שיראה את הרב מתרגז או מתכווץ אך להפתעתו הרב היה נינוח ושלם. ואז שאל ברוגע: "מי זה אותו אלוקים

היה נראה לו אפשרי.

החל אותו בחור לחוש בדידות נוראה, ללא תורה, ללא רוחניות, ללא קדושה, מרוחק מכולם, מרוחק ממשפחתו, מרוחק אפילו מעצמו! והכי גרוע הוא הרגיש מרוחק מהבורא! ואין תחושה נוראה יותר מלחוש רחוק מה! הוא פשוט הרגיש מיותר בעולם, הוא יכול להיעלם, להיבלע באדמה ואף אחד לא ירגיש, אפשר לומר שהרגיש את תחושתו של דוד המלך שאמר בתהילים: "נִשְׁכַּחְתִּי כְּמַת מֵלֵב" (תהילים לא ג) ואין תחושה נוראה מזו.

והנה יום אחד בהיותו במחנה הצבאי הודיעו לו שיש עבורו מכתב במשרד הצבא. תמה הבחור מי יכול לשלוח לי מכתב?! מי הוא זה שזוכר שאני חי בכלל?! הוא מגיע למשרד ורואה שעל המעטפה כתוב את השם 'שמואל', הוא לא זוכר שהיה לו חבר שקראו לו שמואל. פותח את המכתב וכמעט ומתעלף. שם כתוב משפט אחד:

"יקירי ואהובי, לאן שלא הגעת, ומה שלא עשית, אני רוצה לפגוש אותך ולשוחח אתך באהבה וגעגועים על החתום, שמואל רוזובסקי".

דמעות חמות של התרגשות זלגו מעיניו בלי הפסקה, הגאון הגדול, ראש ישיבת פונוביץ', הרב 'שמואל רוזובסקי'. הבחור הרגיש שקיבל את החיים שלו במתנה, כולם שכחו אותו, אבל יש אחד שלא שכח, שמיום שעזב תמיד חשב עליו והמתין שיגיע היום שיחזור!

גם אנחנו קיבלנו מכתב

אותו בחור, בלי לחשוב פעמים, קם ארז את הדברים שלו ועוד באותו לילה הגיע לביתו של ראש הישיבה. הרב פתח לו את הדלת, וישבו ודיברו לילה שלם, ופתרו את כל הבעיות שהיו לו. לא צריך לציין שמהר מאד עזב את הכל וחזר להיכלי הישיבה ונעשה לאדם גדול.

והנה גם אנחנו קיבלנו מכתב, בו רשום על המעטפה את השם של כל אחד ואחת מאיתנו, ומכתב מרגש פי כמה, לא מראש הישיבה, מכתב מהקב"ה, במכתב הזה לא צריך אפילו משפט, מילה אחת שאומרת את הכל! קוראים למילה הזאת 'אלול'!

המילה הזאת שאומר לנו הקב"ה 'אהוב שלי, בן שלי, לא משנה לאן הגעת, לא משנה מה עשית, הגיע הזמן לשוב!' הקב"ה קורא לנו! כמה כוח אנו צריכים לקבל מהמילים הללו! והשאלה הגדולה - מה אנחנו עושים עם אלו המילים?

זו ההבנה הראשונה שעלינו להבין. הקב"ה מחכה לכולם, ללא יוצא מן הכלל, המלך קורא לנו לעזור לנו לפתוח דף חדש! אדישות ושננות, הם ההרגשות הפסולות והמעליבות ביותר בזמן הזה. אין דבר חמור יותר מאבא שפורס ידיים לבנו האהוב, אך הבן מתעלם, ומתעסק בענייניו. אין דבר משפיל יותר ממלך שרוצה לתת הזדמנות והעבד אינו רוצה לקחת!

מלחמת הדור האחרון...

החלטה של חיים אמיתיים

בדורנו, המלא בבלולים, ושהאמת בו נעדרת - כל בחירה בטוב, כל התגברות, כל ניצחון על היצר המשתולל ברחובות, כל מלחמה קטנה או גדולה עם עולם השקר, כל רצון להתעלות, וכל הרהור תשובה, כל השתדלות לאחוז בקדושה ולהתרחק מהטומאה... יש לה 'תעריף' אחר בשמים.

ולכן מן החובה עלינו לראות קודם את דברי רבותינו, שקצת נוכל להבין במה יזכה למי שייקח את החיים שלו ביותר רצינות, ויעלה למסילה של החיים האמיתיים, יחד עם ה' יתברך!

מה אומרים ב'חדשות' של הקב"ה?

בתלמוד (פסחים ק"ג.) כתוב: "שלושה הקב"ה מכריז עליהם בכל יום, ואחד מהם הוא רווק בכרך (בעיר) ואינו חוטא". מהי פשר הכרזה זו? ומי הוא אותו שמכריזים עליו? ואיך זה קשור ליום הדין?

מסביר הגה"צ ר' יעקב גלינסקי זצ"ל, שבמילים הללו חז"ל נתנו בידנו מפתח לזכייה ביום הדין.

אומר הרב, יש מכשיר ושמו רדיו, ובדרך כלל כדי להודיע חדשות רגילות ממנים קריין פשוט לומר אותם. אולם כשיש חדשות חריגות עם ידיעה מרעישה במיוחד כגון מלחמה מגייסים שדרנים מיוחדים, יופיע ראש הממשלה או שר הבטחון.

וכשם שיש חדשות בעולם הזה כך להבדיל, יש גם בשמים חדשות. ההבדל אחד וחד, כאן מדווחים על מעשיו של הקב"ה, שהרי כל מאורעות העולם בכל תחום, מעשה ידיו הם. אך שם במרום הרי יודעים מה נגזר ומה נקצב, והכל צפוי וידוע. אלא שהכל בידי שמים, חוץ מיראת שמים ולכן שם מכריזים על מעשי בני האדם, הן לטוב והן למוטב. ואלו החדשות האמתיות! כמה יהודים מקיימים מצוות בכל שעה, וכמה גויים עוברים עבירות וכו'.

אבל על 'שלושה' בלבד, החשובים ביותר, המרכזיים ביותר, הקב"ה 'מכריז עליהם' בכבודו ובעצמו. פותחים שם למעלה את מהדורת החדשות, ומי הקריין? ויותר מכך, "בכל יום" שוב ושוב בלי להתעייף, כי זו החדשה המרעישה ביותר!

ומי אלה? הראשון: 'רווק הדר בכרך ואינו חוטא' - העיר הגדולה כל כך מלאה פיתויים וניסיונות ובכל זאת הוא עומד בהם.

"פעם - אחת לשבעים שנה, היום - שבעים פעם ביום"

כתבו זאת לפני אלפיים שנה, ומה היום? היום לא צריך רווק ולא עיר גדולה - היום בין רווק בין נשוי, בין איש בין אישה, כל אחד ובכל גיל, מבוגרים נשים וטף, על כולם, כל מי שעומד בניסיונות של הרחוב היום, הקב"ה בכבודו ובעצמו מכריז עליו!

שמירת העינים, שמירת הצניעות והקדושה, שמירת המצוות, שמירת הערכים היהודיים, שמירת הכשרות, שמירת הדיבור, המוזיקה, הלבוש, בחירת שמות לילדים (שאחד הדברים שהתייחדו ישראל שלא שינו שמם), כל ניסיון כיום כרוך בעמידה איתנה עם האמת שלנו, מול הרבה עיניים שקשה להם לראות את האמת הזאת. בכל פינה שאדם פונה, בבית, בעבודה, ברחוב, בנופש, עם המשפחה הכל כרוך בהתמודדות ופעמים עד כדי מלחמה!

הרבי מקלויזנבורג זיע"א היה אומר: "מה שהיו רואים פעם אחת לשבעים שנה היום